

РЕШЕНИЕ

№ 1401

гр. София, 05.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 19.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **12015** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, във вр. с чл.203 и сл. от АПК.

Образувано е по искова молба на Т. М. Р. срещу Областна дирекция С. на Министерството на вътрешните работи, с която иска да бъде осъден ответникът да му заплати сумата от 300 лева, представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди – заплатено адвокатско възнаграждение по анд № 178/2018г. по описа на РС Пирдоп, ведно със законната лихва, считано от 24.11.2018г. до окончателното изплащане.

Претендират се и разноски по делото за държавна такса и адвокатски хонорар.

Постъпил е отговор на исковата молба на 15.01.2024г., според ответника искът е неоснователен, тъй като няма пряка причинно – следствена връзка между наказателното постановление и заплащането на адвокатското възнаграждение. Неоснователна е и претенцията за лихви, тъй като вземането за разноски е акцесорно, с процесуалноправен, а не с материално правен характер, поради което върху него не следва да бъде начислявана лихва. Прави се възражение за изтекла погасителна давност по чл.111, б. в, предл. 2ро ЗЗД, вр. с §1 от ДР на ЗОДОВ по отношение претенцията за законна лихва, алтернативно лихва да се присъди от датата на предявяване на исковата молба, когато вземането е станало изискуемо. Ответникът прави и възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение в настоящото производство.

В съдебно заседание ищецът не изпраща представител. Постъпило е писмено становище от адв. Г., който поддържа исковата молба и моли да бъде уважена, като прилага списък на претендираните разноски по настоящото дело в размер на 810 лева и договор за адвокатска защита.

Ответникът Областна дирекция С. на Министерството на вътрешните работи, се представлява от юрк. И., оспорва исковата молба като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийски градска прокуратура прокурор Д. изразява становище за основателност и доказаност на исковата претенция.

Административен съд София град, като съобрази доводите и исканията на страните, намира следното от фактическа страна:

Срещу ищеца Т. М. Р. е бил издаден Електронен фиш серия К №2089892 от ОДМВР С., за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство, с който на основание чл.189, ал.4 от ЗДвП му е било наложено административно наказание глоба в размер на 50 лева за нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП, за това че на 26.05.2018г. в [населено място], ул. Г. М. на кръстовището с ул. С. М., с посока на движението към [населено място], при ограничение на скоростта от 50 кв./ч за населено място, с МПС Шевролет А. с рег. [рег.номер на МПС] е извършил нарушение на ограничението за скорост, като с автоматизирано техническо средство е заснето движение с установена скорост от 69 кв/ч.

Т. М. Р. е обжалвал електронния фиш пред Районен съд Пирдоп, който с Решение №166/29.10.2018г. го е отменил като незаконосъобразно издаден. По делото е изискано за послужване образуваното пред РС Пирдоп анд № 178 по описа за 2018г. Видно от същото, жалбата срещу електронния фиш е подадена чрез адв. С. Д. Г., към нея е приложено пълномощно и Договор за правна защита и съдействие от 22.06.2018г., сключен между адвокат Г. и неговият доверител Т. М. Р.. Уговорено е възнаграждение от 300 лева, платени изцяло в брой на датата на сключване на договора - 22.06.2018г., като е посочено, че договорът служи за разписка за плащането. Приложен към жалбата е заверен препис на решението на РС Пирдоп, с печат за влизането му в сила на 24.11.2018г.

От правна страна съдът намира следното:

Исковата молба е предявена на 26.10.2023г. в петгодишния давностен срок от влизане в сила на Решение №166/29.10.2018г. по анд № 178 по описа на РС Пирдоп за 2018г. Предявена е от легитимиран субект - адресат на отменения Електронен фиш, вследствие на което се претендират обезщетения за претърпени имуществени вреди, представляващи заплатеното адвокатско възнаграждение от 300 лева за обжалването му пред РС Пирдоп, Съгласно чл. 8, ап. 3 от ЗОДОВ, когато в закон или указ е предвиден специален ред на обезщетяване, този закон не се прилага. Чл. 189, ал. 14 ЗДвП урежда, че обжалването на електронните фишове е по реда за обжалване на наказателните постановления, като се прилагат разпоредбите на Закона за административните нарушения и наказания. В случая, към датата на провеждане на съдебното заседание пред Районен съд Пирдоп 24.10.2018г. и към датата на постановяване на окончателното съдебно решение 29.10.2018г. специалният ЗАНН не съдържа уредба, която да дава възможност за овъзмездяване на разноски за осъществена адвокатска защита в административно-наказателното производство. С

приемането на разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН (нова - ДВ, бр. 94 от 29.11.2019 г.) се предвиди, че в съдебните производства по обжалване на НП страните имат право на разноси по реда на АПК.

Налице е правен интерес поради което исковата молба е процесуално ДОПУСТИМА. Разгледана по същество е ОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно разпоредбата на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на гражданите и юридическите лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникна право на обезщетение е необходимо да са налице няколко кумулативни предпоставки, а именно: вреда - имуществена или неимуществена; незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, при или по повод изпълнението на административна дейност; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действието или бездействието и настъпилата вреда. Вреда е отрицателната последица от увреждането, която засяга неблагоприятно защитените от правото имуществени и неимуществени интереси на увредения. Пряка и непосредствена е тази вреда, която следва закономерно от незаконосъобразния акт, действие или бездействие на компетентния административен орган по силата на безусловно необходимата причинно - следствена връзка между тях. При липсата на който и да е от елементите на фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл. 203 от АПК, във вр. с чл. 1 от ЗОДОВ.

С влязло в сила на 24.11.2018г. Решение № 166 от 29.10.2018г. постановено по АНД № 178/2018г., по описа на Районен съд Пирдоп, Втори състав обжалваният от Т. М. Р. електронен фиш е отменен като незаконосъобразен.

Съгласно т. 1 от Тълкувателно постановление от 19.05.2015 г., постановено по т. д. № 2/2014 г. на ВКС и ВАС, исковите за вреди от отменени незаконосъобразни наказателни постановления, действия или бездействия по административно наказване, включително и такива за присъждане на разноските в процеса по обжалване са с правно основание чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди и компетентен да ги разгледа е административният съд. Основен критерий за квалификацията на исковите по чл. 1 ЗОДОВ е не видът на акта, определян според критериите, посочени в Административнопроцесуалния кодекс, а видът на дейността по административно наказване, която независимо от правораздавателния ѝ характер, е административна, тъй като се осъществява от административни по своя вид органи, извършва се по административен ред чрез упражняване на властнически метод.

За да се защити от издадения незаконосъобразен акт от ОДМВР С., ищецът е отнесъл спора до съда, като с оглед осигуряването на адекватна защита на правата си е ползвал правна защита, осигурена му от адвокат, за която видно от доказателствата по делото е заплатил адвокатско възнаграждение в размер на 300 /триста/ лева, платени изцяло в брой, съгласно договор за правна защита и съдействие от 22.06.2018г.

Реализираните разноси в размер на 300 лева за заплащане на адвокатско възнаграждение за оказана правна защита и съдействие от страна на адвокат представляват претърпени имуществени вреди, вследствие на незаконосъобразния акт, издаден от ОДМВР С.. С Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017г. на ВАС, постановено по т. д. № 2 от 2016г. е прието, че при предявени пред административните съдилища искове по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления, изплатените адвокатски

възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл. 4 от този закон.

Относно претенцията за присъждане на законна лихва, следва да се има предвид застъпеното становище от ВАС в Тълкувателно решение № 5 от 14.07.2022 г. на ВАС по т. д. № 4/2020г.: Към настоящия момент единодушно се възприема становището за дължимост на законна лихва върху платените в административно-наказателните съдебни производства адвокатски възнаграждения /преди изменението на ЗАНН, с което се предвижда възможност същите да се претендират като съдебни разноски/, като началният момент, от който същата законна лихва се дължи, е датата на влизане в сила на съдебното решение, с което НП е отменено като незаконосъобразно, стига лихвата да е поискана от тази дата.

Исковата претенция следователно е основателна и доказана и следва да се уважи. Претендират се в настоящото производство разноски за адвокат в размер на 800 лева и държавна такса от 10 лева. Държавната такса е дължима изцяло, но възнаграждението за адвокат, предвид направеното от ответника възражение за неговата прекомерност и постановеното в Решение на СЕС от 25 януари 2024 година по дело С-438/22, следва да се намали. Според т.1) от цитираното решение Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение. В случая се претендира договорено и платено възнаграждение от 800 лв, което е в пъти по-голямо от главницата на иска 300 лева, поради което безспорно се нарушава забраната по чл.101, параграф 1 ДФЕС, като по този начин са създава ограничение на конкуренцията „с оглед на целта“ по смисъла на тази разпоредба. Съдът счита за справедливо да присъди разноски за адвокат от 150 /сто и петдесет/ лева, тъй като делото е приключило в едно заседание, на което процесуален представител на ищеца не е присъствал.

Така мотивиран и на основание чл. 203 и сл. от АПК, Административен съд София - град, 11 състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА Областна дирекция - С. на Министерството на вътрешните работи да заплати на Т. М. Р. сумата от 300 лева, представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди – заплатено от него адвокатско възнаграждение по анд № 178/2018г. по описа на РС Пирдоп, във връзка с обжалване на издаден Електронен фиш серия К №2089892 от ОДМВР С., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 24.11.2018г. до окончателното изплащане.

ОСЪЖДА Областна дирекция - С. на Министерството на вътрешните работи да заплати на Т. М. Р. сумата от 160/сто и шестдесет/ лева разноски по делото.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: